

Judecat și răstignit

Sabat după-amiază

De memorat:

„Și în ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: «Eloi, Eloi, Lama Sabactani», care, tâlmăcit, înseamnă: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?»” (Marcu 15:34).

Marcu 15 este miezul narațiunii patimilor. Prezintă procesul Domnului Isus, condamnarea Lui, batjocura din partea soldaților, răstignirea și apoi moartea și îngroparea Lui. Evenimentele din acest capitol sunt prezentate scurt și la obiect, cu detalii clare, cel mai probabil pentru că autorul lasă faptele să vorbească de la sine.

În întreg capitolul, paradoxul – sau ironia de situație – joacă un rol important. De aceea este nevoie să avem o definiție clară a ceea ce este paradoxul. Acesta are deseori trei componente: (1) două niveluri de sens, (2) cele două niveluri se află în conflict sau se contrazic unul pe celălalt și (3) o persoană care nu observă paradoxul sau ironia situației nu realizează ce se întâmplă și nu știe că ea este cea care va suferi consecințele.

În săptămâna aceasta, de la întrebarea lui Pilat: „Ești Tu Împăratul iudeilor?” la soldații batjocoritori, la semnul de deasupra crucii, la batjocura liderilor religioși: „Pe alții i-a mântuit, și pe Sine Însuși nu se poate mântui” și până la apariția neașteptată a lui Iosif din Arimateea, capitolul este plin de paradoxuri sau de ironii dureroase care dezvăluie însă adevăruri categorice despre moartea Domnului Isus și despre semnificația acesteia.

Duminică, 15 septembrie

„Ești Tu Împăratul iudeilor?”

1. Citește Marcu 15:1-15. Ce situații paradoxale sau ironice observi aici?

Marcu 15:1-15

¹ Dimineața, preoții cei mai de seamă au făcut îndată sfat cu bătrânii, cărturarii și tot soborul. După ce au legat pe Isus, L-au dus și L-au dat în mâinile lui Pilat.

² Pilat L-a întrebat: „Ești Tu Împăratul iudeilor?” „Da, sunt”, i-a răspuns Isus.

³ Preoții cei mai de seamă Îl învinuiau de multe lucruri.

⁴ Pilat L-a întrebat din nou: „Nu răspunzi nimic? Uite de câte lucruri Te învinuiesc ei!”

⁵ Isus n-a mai dat niciun răspuns, lucru care a mirat pe Pilat.

⁶ La fiecare praznic al Paștilor, Pilat le slobozea un întemnițat pe care-l cereau ei.

⁷ În temniță era unul numit Baraba, închis împreună cu tovarășii lui din pricina unui omor pe care-l săvârșiseră într-o răscoală.

⁸ Norodul s-a suit și a început să ceară lui Pilat să le dea ce avea obicei să le dea întotdeauna.

⁹ Pilat le-a răspuns: „Voiți să vă slobod pe Împăratul iudeilor?”

¹⁰ Căci pricepuse că preoții cei mai de seamă din pizmă îl dăduseră în mâna lui.

¹¹ Dar preoții cei mai de seamă au ațâțat norodul să ceară lui Pilat să le sloboadă mai bine pe Baraba.

¹² Pilat a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Dar ce voiți să fac cu Acela pe care-L numiți Împăratul iudeilor?”

¹³ Ei au strigat din nou: „Răstignește-L!”

¹⁴ „Dar ce rău a făcut?”, le-a zis Pilat. Însă ei au început să strige și mai tare: „Răstignește-L!”

¹⁵ Pilat a vrut să facă pe placul norodului, și le-a slobozit pe Baraba; iar pe Isus, după ce a pus să-L bată cu nuiiele, L-a dat să fie răstignit.

Pilat din Pont a fost guvernator în Iudeea în anii 26-36 d.H. Nu a fost un conducător blând, iar unele dintre acțiunile sale au generat consternare în rândul locuitorilor (vezi Luca 13:1). Procesul lui Isus în tribunalele evreiești s-a încheiat cu condamnarea Acestuia la moarte pentru blasfemie. Dar, în majoritatea cazurilor în timpul stăpânirii romane, evreii nu puteau decide execuții, așa că L-au dus pe Isus la Pilat pentru condamnare. Nu se menționează acuzația adusă lui Isus în fața lui Pilat, dar o putem deduce din scurta întrebare pe care Pilat I-o adresează lui Isus: „Ești Tu Împăratul iudeilor?” (Marcu 15:2). În vremurile Vechiului Testament, Israel își ungea regii, așadar nu e greu de înțeles cum termenul Mesia („Unsul”) putea fi răstălmăcit pentru a însemna pretenția la un omagiu în calitate de rege și, prin urmare, a rivaliza cu cezarul. Astfel, Isus a fost acuzat în fața sinedriului de blasfemie, în timp ce acuzația prezentată în fața guvernatorului a fost de răzvrătire, care ar fi dus la moarte.

Ironia situației constă în faptul că Isus este atât Mesia, cât și împăratul iudeilor. Condamnarea Lui pentru blasfemie și răzvrătire a fost greșită, ar fi trebuit să primească în schimb omagiu și închinare. Cu toate acestea, Isus acționează în continuare într-o manieră regală. Răspunsul dat de El lui Pilat: „Tu [înșuți o] spui” (Marcu 15:2, EDCR, NTSBR, BTF, NTR), este un răspuns vag, care ocolea o asumare. El nu neagă acest titlu, dar nici nu

Îl confirmă. Acest răspuns poate sugera că El este împărat, dar de altă natură (compară cu Ioan 18:33-38).

Marcu 15:6 introduce în narațiune obiceiul de eliberare a unui deținut cu ocazia Paștelui. În Marcu 15:9, Pilat întreabă dacă să Îl elibereze pe „Împăratul iudeilor” și, deși este posibil ca el să fi fost ironic, el însuși ajunge victima ironiei. Marcu 15:9,10 exemplifică ce înseamnă să înțelegi sau să nu înțelegi ceva. Pilat înțelege că liderii religioși L-au denunțat pe Isus din invidie, dar nu înțelege și că, întrebând mulțimea, face jocul liderilor religioși. Aceștia instigă mulțimea și cer răstignirea lui Isus. Pilat se eschivează. Răstignirea era un mod îngrozitor de a muri, în mod special pentru un om pe care el Îl considera nevinovat. Cât de dureros de paradoxal este faptul că guvernatorul păgân voia să Îl elibereze pe Mesia, în timp ce conducătorii religioși Îl voiau crucificat.

Ce te poate împiedica să urmezi mulțimea atunci când te confrunți cu o mare presiune în acest sens?

Luni, 16 septembrie

„Plecăciune, Împăratul iudeilor!”

2. Citește Marcu 15:15-20. Ce I-au făcut soldații lui Isus și care este semnificația acestui gest?

Marcu 15:15-20

¹⁵ Pilat a vrut să facă pe placul norodului, și le-a slobozit pe Baraba; iar pe Isus, după ce a pus să-L bată cu nuiiele, L-a dat să fie răstignit.

¹⁶ Ostașii au adus pe Isus în curte, adică în palat, și au adunat toată ceata ostașilor.

¹⁷ L-au îmbrăcat într-o haină de purpură, au împletit o cunună de spini și I-au pus-o pe cap.

¹⁸ Apoi au început să-I ureze și să zică: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!”

¹⁹ Și-L loveau în cap cu o trestie, Îl scuipau, îngenuncheau și I se închinau.

²⁰ După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat de haina de purpură, L-au îmbrăcat în hainele Lui și L-au dus să-L răstignească.

Romanii recurgeau la o formă crudă de bătaie pentru a-i pregăti pe prizonieri pentru execuție. Victima era dezbrăcată, legată de un stâlp și apoi biciuită cu bice din piele care aveau prinse pe ele bucăți de os, sticlă, pietre și cuie.

După ce Isus a fost biciuit, soldații însărcinați cu executarea Lui au continuat să Îl umilească îmbrăcându-L într-o mantie purpurie, punându-I pe cap o coroană de spini și numindu-L în batjocură împăratul iudeilor.

Grupul de soldați este numit „ceata ostașilor” sau „cohortă” (EDCR, NTSBR), însemnând în acest caz între 200 și 600 de oameni.

Ironia situației sau paradoxul din această scenă este evident pentru cititor, pentru că Isus chiar este Împărat, iar cuvintele ironice ale soldaților proclamă acest adevăr. Acțiunea soldaților era o parodiare a modului în care soldații îl aclamau pe împăratul roman cu cuvintele: „Plecăciune, Cezar, Împărate!” Prin urmare, există o comparație implicită cu împăratul. Isus a suportat batjocura manifestată în trei feluri: a fost lovit în cap cu o trestie, a fost scuipat, a primit omagiul insultător al unora în timp ce se plecau în genunchi înaintea Lui. Toate aceste trei verbe de acțiune sunt exprimate în greacă la timpul imperfect. În acest context, acest timp exprimă ideea de acțiune repetitivă. Așadar au continuat să Îl lovească, au continuat să Îl scuipe și au continuat să îngenuncheze înaintea Lui în semn de omagiu batjocoritor. Isus îndură toate acestea în liniște, fără a reacționa în niciun fel.

Modelul tipic al execuției romane prin răstignire presupunea ca persoana condamnată să poarte dezbrăcată crucea până la locul execuției. Acest model urmărea, din nou, să umilească total persoana și să o facă de ocară înaintea comunității. Evreii însă detestau nuditatea în public. Marcu 15:20 notează că L-au dezbrăcat de roba purpurie și L-au îmbrăcat iarăși cu hainele Lui. Aceasta pare o concesie pe care romanii au făcut-o pentru evreii din acea perioadă și din acel loc.

Gândește-te la ironiile de situație sau la paradoxurile prezentate aici: plecaciunile lor și omagiul adus lui Isus ca Împărat, toate în batjocură, în timp ce Isus era într-adevăr Împăratul nu doar al iudeilor, ci și al lor!

Acești bărbați nu aveau nicio idee ce făceau. De ce totuși neștiința lor nu va fi o scuză în Ziua Judecății?

Marți, 17 septembrie

Răstignirea

3. Citește Marcu 15:21-38. Ce paradox dureros apare în aceste pasaje?

Marcu 15:21-38

²¹ Au silit să ducă crucea lui Isus pe un trecător care se întorcea de la câmp, numit Simon din Cirena, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf.

²² Și au adus pe Isus la locul numit Golgota, care tâlmăcit înseamnă: „Locul căpătâni”.

²³ I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El nu l-a luat.

²⁴ După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei trăgând la sorti, ca să știe ce să ia fiecare.

²⁵ Când L-au răstignit, era ceasul al treilea.

²⁶ Deasupra Lui era scrisă vina Lui: „Împăratul iudeilor.”

²⁷ Împreună cu El au răstignit doi tâlhari, unul la dreapta, și altul la stânga Lui.

²⁸ Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „A fost pus în numărul celor fărădelege.”

²⁹ Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap și ziceau: „Uă! Tu, care strici Templul și-l zidești la loc în trei zile,

³⁰ mântuiește-Te pe Tine însuși și coboară-Te de pe cruce!”

³¹ Tot astfel și preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii, își băteau joc de El între ei și ziceau: „Pe alții i-a mântuit, și pe Sine însuși nu Se poate mântui!

³² Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem!” Cei răstigniți împreună cu El, de asemenea, își băteau joc de El.

³³ La ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea.

³⁴ Și, în ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eloi, Eloi, lama sabactani”, care tâlmăcit înseamnă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

³⁵ Unii din cei ce stăteau acolo, când L-au auzit, ziceau: „Iată, cheamă pe Ilie!”

³⁶ Și unul din ei a alergat de a umplut un burete cu oțet, l-a pus într-o trestie și l-a dat să bea, zicând: „Lăsați să vedem dacă va veni Ilie să-L coboare de pe cruce!”

³⁷ Dar Isus a scos un strigăt tare și Și-a dat duhul.

³⁸ Perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos.

În acest punct al narațiunii patimilor, Isus este o victimă tăcută, controlată de oameni care și-au propus să Îl ucidă. În întreaga evangheligie până la arestarea Lui, El a fost Cel care controla situațiile. Acum El este Cel controlat. Deși era un predicator itinerant robust, bătaia, lipsa de hrană și de somn L-au epuizat până acolo încât a fost nevoie ca un străin să Îi care crucea. La locul execuției, a fost dezbrăcat, iar hainele au devenit proprietatea soldaților, care au tras la sorți care să le ia (vezi Psalmii 22:18). Răstignirea era o metodă de execuție destul de nesângeroasă. Cuiele folosite pentru fixarea pe cruce (vezi și Ioan 20:24-29) erau cel mai probabil înfipite în încheietura mâinii, unde nu se găsesc vase de sânge importante. (Și în ebraică, și în greacă, termenul pentru „mână” exprimă atât ideea de mână, cât și de antebraț). Palma nu are structurile necesare pentru a susține greutatea trupului la crucificare. Nervul median care trece prin centrul antebrațului era strivit de cuie, provocând dureri îngrozitoare în tot brațul. Respirația era dificilă. Pentru a respira cum trebuie, victimele

răstignite trebuiau să se împingă cu picioarele în cuie și să-și îndoia brațele, ceea ce le provoca din nou dureri chinuitoare. Asfixierea era una dintre cauzele posibile ale morții.

În timpul răstignirii, Isus a fost supus unor mari batjocuri și umilințe. În virtutea Motivului literar al Tainei/Revelației din Evanghelia după Marcu – Isus făcea apel la tăcere și la ținere în secret a identității Lui –, titlurile precum „Domnul”, „Fiul lui Dumnezeu”, „Hristosul” nu au apărut des în narațiune. Acest aspect se schimbă la cruce. Nu poate fi ascuns. Este o ironie de situație că liderii religioși sunt aceia care folosesc aceste titluri tocmai pentru a-L ironiza pe Isus. Cum se mai condamnă singuri!

Una dintre declarațiile lor batjocoritoare iese în evidență. În Marcu 15:31, aceștia afirmă: „Pe alții i-a mântuit, și pe Sine Însuși nu Se poate mântui.” Pentru a scoate în evidență neputința Lui pe cruce, aceștia afirmă că pe alții i-a ajutat (cuvântul grecesc poate însemna „a mântui”, „a vindeca”, „a salva”). Prin urmare, în mod paradoxal, recunosc că El este Salvatorul. Paradoxul merge și mai departe – motivul pentru care nu putea sau nu voia să Se salveze era pentru că pe cruce îi salva pe alții.

Citește Ioan 1:1-3. Ce ne spune acest pasaj despre Domnul Isus, același Isus care este răstignit aici în Marcu? Cum putem ajunge să înțelegem ce înseamnă moartea lui Hristos pentru noi?

Ioan 1:1-3

1 La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

2 El era la început cu Dumnezeu.

3 Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.

Miercuri, 18 septembrie

Părăsit de Dumnezeu

4. Citește Marcu 15:33-41. Care sunt singurele cuvinte ale lui Isus de pe cruce consemnate în Marcu? Ce înseamnă moartea lui Hristos pentru noi toți?

Marcu 15:33-41

³³ La ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea.

³⁴ Și, în ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eloi, Eloi, lama sabactani”, care tâlmăcit înseamnă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

- ³⁵ Unii din cei ce stăteau acolo, când L-au auzit, ziceau: „Iată, cheamă pe Ilie!”
- ³⁶ Și unul din ei a alergat de a umplut un burete cu oțet, l-a pus într-o trestie și l-a dat să bea, zicând: „Lăsați să vedem dacă va veni Ilie să-L coboare de pe cruce!”
- ³⁷ Dar Isus a scos un strigăt tare și Și-a dat duhul.
- ³⁸ Perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos.
- ³⁹ Sutașul care stătea în fața lui Isus, când a văzut că Și-a dat astfel duhul, a zis: „Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!”
- ⁴⁰ Acolo erau și niște femei care priveau de departe. Printre ele erau Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel mic și a lui Iose, și Salome,
- ⁴¹ care, pe când era El în Galileea, mergeau după El și-I slujeau; și multe alte femei care se suiseră împreună cu El în Ierusalim.

Evangelhia după Marcu prezintă crucea ca pe un loc foarte întunecat, atât fizic, cât și spiritual. Un întuneric supranatural s-a lăsat peste Calvar în acea zi de vineri cam de pe la ora prânzului până la trei după-amiaza. Citește Marcu 15:33. (*La ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea*). Cuvintele lui Isus de pe cruce sunt numite „strigătul de abandon”, în care El Se roagă, apelând la Dumnezeu și întrebând de ce a fost părăsit. Isus citează Psalmii 22:1. Alte trimiteri la același psalm apar în Marcu 15:24 și 29, indicând că Scripturile se împlinesc prin moartea Domnului Isus. Chiar și în complotul malefic al oamenilor, tot se împlinește voia lui Dumnezeu.

Cuvintele lui Isus de pe cruce sunt redată în aramaică împreună cu traducerea. Cuvintele „Dumnezeul Meu, Dumnezeuul meu” sunt *Eloi, Eloi* în acest verset (o transliterare a aramaicului *'elahi*). Pare că Isus îl strigă pe Ilie (aramaicul *'eliyyah*, care înseamnă „Dumnezeul meu este YHWH”). Aceasta este greșeala făcută de unii martori.

Ceea ce uimește este paralela cu botezul lui Isus, din Marcu 1:9-11.

Botezul: Marcu 1:9-11	Crucea: Marcu 15:34-39
Ioan îl botează pe Isus	Botezul lui Isus (compară cu Marcu 10:38)
Ioan (care îl simbolizează pe Ilie; vezi Marcu 9:11-13)	Strigarea lui Ilie
Cerurile se deschid	Perdeaua se despică
Duhul (<i>pneuma</i>)	Isus Își dă duhul (<i>expneō</i>)
Vocea lui Dumnezeu: „Fiul Meu preaiubit”	Sutașul spune: „Fiul lui Dumnezeu”

Ceea ce sugerează aceste paralele este că, așa cum botezul lui Isus din Marcu 1 este începutul lucrării Sale, conform profeției din Daniel 9:24-27, ceea ce se întâmplă în Marcu 15 la cruce este punctul culminant sau scopul lucrării Sale, când El moare ca răscumpărare pentru mulți (Marcu 10:45).

Moartea lui Isus pe cruce împlinește și o parte din profeția din Daniel 9:24-27. Ruperea perdelei din templu (Marcu 15:38) marchează împlinirea sistemului de jertfe, adică realitatea întâlnește lucrurile simbolizate, și începe o nouă fază a istoriei mântuirii.

În ciuda chiar și a uneltirilor malefice ale oamenilor, planurile lui Dumnezeu s-au împlinit. De ce ar trebui ca acest lucru să ne ajute să învățăm că, indiferent ce se întâmplă în jurul nostru, ne putem încrede în Dumnezeu convinși că bunătatea Lui va birui în cele din urmă?

Joi, 19 septembrie

Pus la odihnă

5. Citește Marcu 15:42-47. Care este semnificația intervenției lui Iosif din Arimateea, mai ales în absența ucenicilor Domnului Isus?

Marcu 15:42-47

⁴² Când s-a înserat – fiindcă era ziua Pregătirii, adică ziua dinaintea Sabatului –

⁴³ a venit Iosif din Arimateea, un sfetnic cu vază al soborului, care și el aștepta Împărăția lui Dumnezeu. El a îndrăznit să se ducă la Pilat ca să ceară trupul lui Isus.

⁴⁴ Pilat s-a mirat că murise așa de curând; a chemat pe sutaș și l-a întrebat dacă a murit de mult.

⁴⁵ După ce s-a încredințat de la sutaș că a murit, a dăruit lui Iosif trupul.

⁴⁶ Și Iosif a cumpărat o pânză subțire de in, a dat jos pe Isus de pe cruce, L-a înfășurat în pânza de in și L-a pus într-un mormânt săpat în stâncă. Apoi a prăvălit o piatră la ușa mormântului.

⁴⁷ Maria Magdalena și Maria, mama lui Iose, se uitau unde-L puneau.

După toată drama intensă vin lucrurile mai „obișnuite”. Mai întâi, morții trebuie întotdeauna îngropați. Mai multe elemente sunt însă oarecum înduioșătoare din punct de vedere spiritual, iar altele sunt extrem de importante din punct de vedere istoric.

În acest pasaj, Iosif din Arimateea apare pentru prima și ultima oară în Evanghelia după Marcu. Era un membru respectat al sinedriului, făcând parte din „elitele urbane”. Fiind bogat și respectat, avea trecere înaintea guvernatorului, ceea ce explică îndrăzneala lui de a-l aborda pe Pilat și a-i cere trupul lui Isus. Faptul că un membru al sinedriului a manifestat un astfel de interes legat de înmormântarea lui Isus este un detaliu emoționant. Unde erau ucenicii lui Isus când se petreceau toate acestea?

Un detaliu istoric extrem de important aici este constatarea morții lui Isus. Marcu 15:43 vorbește despre cererea lui Iosif de a primi trupul lui Isus. Dar Pilat a fost surprins să audă că Isus murise deja (Marcu 15:44). Prin urmare, l-a chemat pe centurionul responsabil cu răstignirea și l-a întrebat dacă Isus era deja mort. Centurionul a confirmat lucrul acesta.

Acest aspect este unul important, deoarece ulterior unii aveau să susțină că Isus nu a murit pe cruce, ci doar a leșinat. Mărturia centurionului în fața guvernatorului roman contrazice direct acea afirmație. Romanii știau, până la urmă, cum să execute criminali.

Iosif a adus o pânză de în cu care L-a înfășurat pe Isus și l-a așezat trupul într-un mormânt săpat în stâncă. Acest mormânt era suficient de mare pentru a se putea intra în El (Marcu 16:5). Pe lângă Iosif, scriitorul evangheliei mai menționează două femei care au văzut locul – Maria Magdalena și Maria, mama lui Iacov. Acestea două împreună cu Salome au privit răstignirea de la distanță și toate trei vor merge la mormânt duminică dimineața pentru a finaliza, cred ele, îmbălsămarea lui Isus (Marcu 16:1). De ce se face referire la aceste trei femei? Ele vor fi martorele mormântului gol, în Marcu 16, și prin urmare sunt martori importanți ai învierii Domnului.

Paradoxal, adepții lui Isus „au dispărut din misiune”, în timp ce un membru al sinedriului, exact organismul care L-a condamnat pe Isus, devine „erou” în această situație. Cum te asiguri că, în momentele cruciale, nu vei dispărea și tu din misiune?

Vineri, 20 septembrie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, cap. 77-79

„Pilat dorea foarte mult să-L elibereze pe Domnul Hristos, dar și-a dat seama că nu va putea face acest lucru și să-și păstreze totuși poziția și onoarea. Ca să nu-și piardă puterea lumească, a preferat sacrificarea unei vieți nevinovate. Câți nu își sacrifică principiile în același fel, pentru a nu pierde ceva sau pentru a nu suferi! Conștiința și datoria arată o cale, iar interesele personale, o altă cale. [...] Asupra Domnului Hristos, ca Înlocuitor și Garant al nostru, a fost așezată nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost așezat în rândul celor fără de lege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea legii. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam apăsă asupra inimii Sale. Mânia lui Dumnezeu asupra păcatului, manifestarea teribilă a neplăcerii Sale față de nelegiuire, umplea de groază inima Fiului Său. În toată viața Sa, Domnul Hristos vestise unei lumi căzute vestea bună a îndurării și iubirii iertătoare a Tatălui. Tema Sa era salvarea celui mai mare

păcătos. Dar acum, sub povara teribilă a vinovăției ce apăsa asupra Sa, nu putea vedea fața dătătoare de pace a Tatălui. Retragerea privirii divine de la Mântuitorul în această oră a supremei dureri a străpuns inima Sa cu o întristare ce nu va putea niciodată să fie înțeleasă de către om. Atât de mare a fost chinul acesta, încât durerea fizică de-abia mai era simțită” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 738 , 753).

Studiu zilnic

Biblia: Marcu 12 – Luca 2;

Cine nu era departe de împărăția lui Dumnezeu și de ce?

Cum intervine Dumnezeu „din pricina celor aleși”?

Care era vina scrisă pe crucea Domnului Isus?

Unde a stat pruncul Ioan „până în ziua arătării lui înaintea lui Israel”?

Ellen G. White, Divina vindecare, cap. „Creștere și slujire”

Ce nu a existat pentru Domnul Hristos între tronul din cer și cruce?